

Το χωριό μας ήταν πολύ ωραία τετραγωνισμένο με σταυροδρόμια. Όλα τα σπίτια ήταν μεγάλα σαν μέγαρα και είχαν 3 με 4 ορόφους. Τα χτίζανε ψηλά γιατί στον 1^ο και 2^ο όροφο μένανε και στον 3^ο και 4^ο έβαζαν τα κουκούλια και τα μαμούδια. Το δικό μας σπίτι ήταν διόροφο μονοκατοικία όπου επάνω μέναμε εμείς και κάτω είχαμε αποθήκες. Το σπίτι μας ήτανε σχετικά κοντά στην εκκλησία αλλά το μαγαζί μας ήταν ακόμα πιο κοντά.

Στα Κιουπλιά ο πατέρας μου μαζί με τον θείο μου τον Χαράλαμπο είχαν κατάστημα με Σιδηρικά Είδη, χονδρικής πωλήσεως (σόμπες, λαμαρίνες, καρφιά, κά.). Όλοι οι κάτοικοι ψώνιζαν από εμάς. Ακόμα όταν χτίζανε κάποιο σπίτι, τα υλικά τα ψώνιζαν από εμάς. Μετά από λίγο καιρό ο θείος μου έφυγε κι έκανε δικό του μαγαζί, πάλι με σιδηρικά, πιο πάνω από το δικό μας το μαγαζί. Στο μαγαζί μας πουλούσαμε μέχρι και πέδιλα. Δίπλα από το τζαμί που ήταν κοντά στο σπίτι μας είχε ο πατέρας μου και ένα δεύτερο μικρότερο μαγαζί όπου εκεί επιδιόρθωναν διάφορα εργαλεία. Μάλιστα όταν είχε έρθει ο Ελληνικός Στρατός στο χωριό μας και χαλούσε κάποιο όχημα τους στο μαγαζί μας μπροστά τα διορθώνανε. Ο πατέρας μου πήγαινε πολύ συχνά στην Προύσα και στην Κωνσταντινούπολη γιατί εκεί είχε τους εμπόρους από τους οποίους αγόραζε τα εμπορεύματα για το μαγαζί μας. Θυμάμαι ότι ο πατέρας μου είχε και ένα προσωνόμιο που τον λέγανε «ο Γιώργος ο Ισιλλιγίρ» δηλαδή ο Γιώργος ο Σιδεράς. Τα μεταφορικά μέσα της εποχής εκείνης ήτανε το τρένο που από την Κωνσταντινούπολη έως το χωριό μας είχαμε 4 ώρες. Στην Προύσα πήγαινε κανείς με τα **Λαντόνια** που ήτανε κάτι μεγάλα πολυτελή κάρα. Βέβαια δεν έφτανες σε μια μέρα και διανυχτέρευες ένα βράδυ έξω. Λίγο έξω από τα Κιουπλιά και στον δρόμο που πήγαινες για το χωριό Πας-κιοϊ και για το εργοστάσιο μας ήταν τα νεκροταφεία. Και θυμάμαι ότι από τον δρόμο φαινότανε το μνήμα του πατέρα μου αφού βρισκόταν κοντά στην πόρτα. Τα νεκροταφεία ήταν στα αριστερά. Στον δρόμο λοιπόν για το Πας-κιοϊ και μετά τα νεκροταφεία ήταν λίγο κατηφορικός. Σε λίγα μέτρα ήταν δύο εργοστάσια αριστερά και δεξιά. Στα δεξιά ήταν το δικό μας. Το εργοστάσιο αυτό ήταν μεταξουργείο και το είχαν μαζί ο πατέρας μου με τον αδελφό του τον Χαράλαμπο. Μπροστά από το εργοστάσιο περνούσε ένας ξεροπόταμος. Λίγο πιο κάτω από το εργοστάσιο

Τα Κιουπλιά της Μικράς Ασίας

είχαμε έναν κουκούλωνα. Το μισό περίπου των εγκαταστάσεων ήταν κουκούλωνα και είχανε ένα μέρος σαν φούρνο, όπου εκεί ψήνανε τα κουκούλια. Κάποια στιγμή ο ξεροπόταμος πλημμύρισε. Εκεί κοντά στο ποτάμι είχε ένα μεγάλο δέντρο, το οποίο έπεσε πάνω στο ποτάμι με συνέπεια η ροή του ποταμού να γυρίσει προς το εργοστάσιο μας. Έτσι πλημμύρισε ο κουκούλωνα αλλά ευτυχώς το κτίριο του εργοστασίου ήταν πιο ψηλά και το νερό δεν έφτασε ως εκεί.

Συνολικά το χωριό μας είχε 11 εργοστάσια μεταξουργίας. Είχαμε ακόμα πολλούς μπαξέδες και αμπέλια. Θυμάμαι ένα περιστατικό που έγινε στο χωριό Πας Κιοϊ, το οποίο είχε την εκκλησία του Αγ. Νικολάου.

Επειδή το Πας Κιοϊ ήταν δίπλα στα Κιουπλιά και μάλιστα πηγαίναμε με τα πόδια στο πανηγύρι του χωριού. Αλλά και πολλοί συγχωριανοί μας είχαν συγγενείς σε αυτό το χωριό. Οι σχέσεις μας ήταν άριστες ολονών των κατοίκων, Ελλήνων και Τούρκων. Είχε γίνει μία συμφωνία μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων ότι, όταν ο στρατός του Κεμάλ θα έκαμνε επιδρομές στα χωριά μας, οι Τούρκοι του Πας Κιοϊ που είχαν και άνδρες στον τουρκικό στρατό θα μας έκρυβαν εμάς στα σπίτια του χωριού τους. Αντίστροφα θα γινόταν εάν ο ελληνικός στρατός έκαμνε επιδρομή στα χωριά μας.

Μια μέρα θυμάται η μητέρα μου με έντυνε επάνω στο κρεβάτι, όπου κάποια στιγμή ακούστηκε ότι έρχεται ο Τουρκικός Στρατός. Αμέσως, μισοντυμένη όπως ήμουν, με άρπαξε και πήγαμε στο Πας Κιοϊ και μας έκρυψαν στα σπίτια τους οι κάτοικοι του χωριού. Για 15 μέρες μείναμε εκεί ώσπου έφυγαν οι Τούρκοι και ξαναγυρίσαμε στα Κιουπλιά. Ένα άλλο χωριό κοντά στα Κιουπλιά ήταν το Κιζιλ Καγιά, όπου εκεί ήταν όλοι Έλληνες χριστιανοί.
